

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelenik kétféle és ötször hetente.

Előfizetési árak:

helyben: 12 kr.			
1 évre	12.—	6 évre	60.—
3 évre	36.—	1 évre	12.—
1 óra	1.—	1 óra	1.—

Hirdetések díja:

1 soros hirdetés naponta 10 kr., 10 soros 100 kr., 10 soros 10 napra 1000 kr. Helyi hirdetés naponta 5 kr., 10 soros 50 kr., 10 soros 10 napra 500 kr.

Szerkesztőség:

Arad-osztrák egyesült vasutak postájában.

Börmentelen leveleket csak ismeri kintől fogadunk el. Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:

Arad-osztrák egyesült vasutak postájában van, hova a hirdetések, előfizetési pénzek és a kiadás körüli panaszok bérmentve küldendők.

Non possumus . . .

Budapest, július 9.

A párisi kiállítás összehasonlítására hozott legnagyobb momentumot a turini látogatás képezte, hol a magyar nemzet ideáljának Kossuth Lajosnak szónoklata rengeteg meg a szíveket. Ez a 87 éves agg oly rendkívüli erővel bír még ma is, hogy ötvenéves korát volt képes beszélni fenakadás nélkül, a mi legerősebb fiatal tudókat is kipróbálja. Hangja még mindig hatalmas, szónoklata még mindig megrázó, kivált ha hozzá számítottuk a rajongást, melyet a magyar nemzet Kossuthnak minden szavain csügg, s minden kifejezését isteníti. Egy epochális korszak megtörténik, egyik felelevenítője a magyar ősi dicsőség harcosai tündöklésének, felidőzője a honfoglaló daliák szellemének. Az 1848—49-iki harcok a magyar vitézség újabb csillagait ragyognak a történelem egén, melyek be fogják világítani a még következő századokat is. Hát ha egy Kossuth Lajos hallgatja az ő legendákban élő szónoklatát, azzal mint egy félisten, feltámasztja halottaiból a multat, s az új nemzedék szeme elé varázsolja a magyar történelem egyik legnagyobb képét. Nem csoda, ha a hang hallása, e kép látása, exfázisba hozza a magyar vért ahol csak egy csepp van is belőle a világon.

Egészen más a politikai vélemény, melyet a század képeinek hőse, a század végébe bele kiált, mint egy a letűnt idők sírjából kimagasló, s a 48—49-iki sírtekhez köze, s bár mily fordulat, változás az előre haladt gondolkodás mód bármily irányba hason is közre, a Kossuth Lajos szívét, mindig a letűnt nagy napok emlékei tépik, s ezeket szeretné ő visszaidézni, nem csak szónoklatában, de a valóságban is.

Amit az uralkodó családról mond, az az ő 1848—49-iki szónoklatainak viszhangja ma is, ama gyilkoló régesszeme, mely a visszavonult, hazáját anyai idők óta nem látott, s csak az ellenzéki lapok után ismerő nagy hazafit kinezta folyton, és kinezni fogja a sírig. És a míg az ellenzéki lapok hazánk nagy fiának emez eszméit dédelgetni igyekeznek, ő viszont ragaszkodik az ellenzéki lapokhoz, mert ekeseredett lelké-

nek hurjait csak ezek képesek zengetni, egy sorsával elégedetlen, tenni vágyó nagy lélek panaszt ezek szokták visszahangozni.

Kossuth Lajos az ő régi eszméinek társaságában él s azok az ő barátai, vigasztalói, biztatói, s nincs földi ember a világon, ki ha ezen barátai s vigasztalóival szemben foglal állást, meg ne sértse a mult egy nagy alakjának, a magyar történelem e kimagasló világító oszlopának kedélyhangulatát. O nem az a megközelíthető mindennapi ember, ki azért cserél nézetet, hogy a más nézetet is elfogadják, hanem az az egyedül csak önmagában bíró óriás, ki a maga nézeteit pártolja s adja elfogadásra másoknak.

Kossuth Lajos jól ismeri nemzetünk és országunk haladását, olykor lelke nyilatkozatának egy önállóan pillanában csodál, magasztalja is, de ezt mindig csak a nemzetben rejli ama végtelen erőek tulajdonitja, mely ime, még a jelen sorvasztó rendszer mellett is csodálatos mivel, hát még az esetben, ha az ő elve, ideája lenne valóság? Es akik ő hozzá ki mennek, a kik vele ábitattól környezve érintkeznek, mind-nyok megadják magukat e nagy lélek nyilvánulásának, és megerősítik ama hitében, melyhez annyira ragaszkodik; mert látják, hogy ezen hitnek ellentmondani, törődés lenne; mert látják, hogy a Kossuth tekintete az ellenkező véleményre elűztétül. O tehát csak olyanokkal érintkezik, kik meghajolnak dogmája előtt, de egy erős hitnek és meggyőződésnek papjaként, átkokkal sújta, s eretnekeknek nyilvánítja azokat, kik az 184—9-iki hitvallás tanaitól eltérnek, és vesszőfutásra itéli Tisza Kálmánt.

Kossuth valóban oly főpapja az ő hitvallásának, aki fanatizálni és szótani képes, a ki minden anyagi bálalom nélkül roppant erkölcsi befolyással uralkodik a nemzet érzelmei felett s öntudatlanul követi a pápák „non possumus“-át, a mely „non possumus“-ban, ily magaslatról, mind' nagy erkölcsi erő rejlett még. Az első szótagnyi engedékenység megtörné az ő nimbuszának fényét, s kivételzetné a csalhatatlanság ama glóriájából, a mely glória,

mint az egyedül üdvözítő vallásnak profétáját, körül övezi őt nemzete előtt, s kinek még sírjához is ki fog zárando-kolni a magyar nemzet, mert abba, hogy hazája földjében folytassa őrk ímát, nem fog beleegyezni soha. Már kijelentette nem egyszer, hogy övéinek hamvai mellett, a genuai temetőben kíván elporlani, és nem e hamvak meg-bolygatásába, sem saját földi maradványának hazahozatalába nem egyezik bele soha. S így léssen valamikor a genuai temető, a magyar nemzet Mekkájává.

A függetlenségi pártot is ez a nimbusz terjeszti, tartja, de amint a nap, mely az Apeninek havasai mögül ragyog ráuk, lehanyatlott, s bíboros aranyuk viszfénye b nem zománczozza többé a szélsőbal kis emberkét, azokra nézve is bekövetkeznek az esthomály s ezt követni fogja a virradatlan sötét éjszaka.

A Kossuth alakja, mint a lemenő nap, most fejt ki legfestőbb, legmegragadóbb pompáját. A körülte csoportosuló 900 magyart, eme ragyogás fény-övébe vonva, mint egy itéletnap apoteozist képzeli lelkem maga elé, s e kép egy Tintoretto esetére, egy Doré irónjára volna méltó. De halványodni fog a fény, homályosulni a dicsőrk dekorációját képező gyémántcsipkés felhők gomolya s letűnik ez a gyönyörű szellemragyogás is, mint minden, — ámde kívánjuk lelkünkben, hogy ragyogjon minél tovább, mert ez a ragyogás a nemzeti szellem ébrentartásának még mindig nagy tényezője s Tisza Kálmánt a legkevésbé sem zavarja az ő szízfuzsi nagy munkájában. Majd kibökül a más világon e két nagy alak, ahol nem lesz többé sem anyag, sem gyarlóság, csak igazság!

G. B.

A szatmári léteirre a „Nemzet“ a következő átlagos megjegyzéseket teszi: L u k á c s László lazafele oláh papot az igazat vádja alá a szatmári törvényszék í e m n t e t t e. Az ügycsészeg felebbezést jelentett be. Az ítélet indoklásával együtt lapunk más helyén találja az olvasó

Annival inkább tartózkodunk most ezen ügy érdemleges méltatásától, mert egyfelől bírói ítélettel állunk szemben, másfelől pedig az ügy végleg eldőntve még

nincs és csakhamar magasabb bírói forum elébe kerül. A nevezett törvényszék elnökének monddása szerint, egyelőre mi is visszatartjuk érzelmeink nyilvánítását. Csupán egy észrevételre szorítottunk s ez az, hogy e felmentő ítélet is egy új illusztrációja annak, mennyire el van nyomva nálunk a nemzetiségek, — mint ezt egyik másik lelketlen bujtogató hirdeti. A vádolt a nem remélt felmentő ítélet hallatára a magyar-román testvériség éltetésébe tört ki. Eltettük mi is, de aztán lehetetlen elhallgatni, hogy ezen testvériségnek nem ápolására, de egyenesen lerontására szolgáljanak az olyan beszédek és nyilatkozatok, a minőket Lukács amaz értekezleten tett, még ha azok nem is a vádlevél által feltüntetett, hanem a saját maga által bevallott színezettel és hangsúllyal bírák is.

Miért kellene megvesszőzni Tiszát?

Hát valóban oly beteg volna ez a nemzet, a milyennek az ellenséki szónokok és lapok Kossuth Lajos előtt leírják? A mely lapokon kívül persze Kossuth Lajos más lapokon nem olvas. Magyarországot pedig saját szemével nem látja s addig, a míg az ő politikáját el nem fogadják, nem is akarja látni. Bizony pedig, ha látná, a mint hazáját szereti, szeméből örömkönyvek fakadnának.

Ne is beszéljünk Budapestről, a mely város ma talán több értéket képvisel, mint a mennyit képviselt Kossuth Lajos idejében az egész ország; hanem beszéljünk a vidékről, a vidéki városokról, a falukról, a pusztákról. Beszéljünk azokról a városokról, a melyek, ha csak némileg forgalmas ponton állnak, hát szebbek, rendezettebbek, palotásabbak ma, mint Kossuth Lajos idejében a főváros vala. Beszéljünk a falvakról, a hoi ezeltől vakolatlan kuriában, nádfelelő házában lakozott az uraság is; mikor a faszindely lukszus, a cserép országhírű vala. Ott most mindenütt kastélyok emelkednek, tyukkaparások és trágadombok helyett körülparkirosztottak.

Beszéljünk a sváb falukról, kivált Szatmármegyében, a hol ma már bádögödőre épül minden ház, a milyen házakat nem láttak sehol az 5—600 holdas urak. Avagy beszéljünk a beépített pusztaságokról, a hol ma Ausztria díszlik, s a mindentelő füstölő gyárakról. Mert habár nem vagyunk is Belgiumban, de azért gyáraink nagy arányokban szaporodnak.

Beszéljünk a munkadíjak emelkedéséről, hogy ma már egyforintos napésám nem

is sok. Beszéljünk a fényezésről, felülről kezdve lefelé és viszont. Beszéljünk az igényekről, a fűrdőkről, a mulatóhelyekről és egyáltalán hasonlatot a mai és azelőtti Magyarország között.

Hát a nyomor teremtette mindent? Az inség? A rossz kormányzás? Az óriási vasuti hálózatot, a főváros dunai rakodópartját, a fumei kikötőt. Vagy azt a forgalmat, a melyről tanuskodik a posta, a mely 1848-ban egy hatszobás házban nyújtózkodott s ma nem fér meg a nagyvárosi palotában, hanem építeni kellett még egyet. A pompás államvasuti indóházat, a mely kezd elegetlennek mutatkozni. Ez mind viszontelvonás, hátracsés? Ezt mind a nyomor teremtette?

Az 1848—49-ki szabadságharcban nem bírtunk kiállítani százszáz legyverese katonát: ma, ha egy kicsit szorítjuk, 300,000 honvédünk áll, tökéletesen felszerelve.

Hát mindent a nyomor, az inség s a Tisza átkos kormánya cselekedte! Ugy csak hadd folyjon ez a nyomor, ez az inség és ez az átkos kormányzás tovább; mert ha Magyarország meg husz-harmincs évig halad, mint a mögöttünk álló husz év alatt haladt, akkor ennek a nyomorúságos, inséges Tisza-kormányos országának a fővárosa elhagyja Bécest, megközelíti Párisot és nem lesz művelt országa a világnak, a melytől irigyelni valóknak lenne.

Csak arról kellene statisztikát vezetni, vajjon hány magyar ember volt az első, hány a második és hány lesz most a hatodik párisi kiállításom? Majd megmutatná ez a statisztika a nyomornak és inségnek emelkedését, a miért „Tisza Kálmán megérdemelné a vesszőt.“

Soha trossabb, alaptalanabb, gyermeke-sebb vád nem hangzott még el a világon, mint a vád Magyarország hanyatlásáról. Es Kossuth napról-napra, est olvassa, ezt hallja, tehát ezt hiszi. Vajha lefényképezhetnők est az országot és az 1848-iki s egymás mellé állítva küldhetnők el Kossuthnak: hazánk nagy fia örömeiben felzokogó lelke erejéből hitelesen Széchenyi jóslatának megvalósulását: „Magyarország nem volt, de van“. Már is van! Es még mi lehet! . . .

Az „ARADI KÖZLÖNY“ tározója.

(Julius 11.)

Kanyarodás az ellenzékhez.

Szegényérzettel vallom be, tisztelt polgártársaim, hogy politikai nézeteim mindaddig tökéletesen meggyeztek az országos szabadelvű párt eszméivel, vagyis, rideg prózában beszélve, mamulokabb voltam, mint Múrcia Pál. A széppapámtól kezdve ugyanis családunk minden nagykorú férfitagja a jobbpártiak táborába tartozott e nem egy boglyánk esett áldozatul a régi időben e politikai elvnek, mely immár család tradícióvá változott. De most, ezennel nyíltan kijelentem uraim, a szabadelvű pártot elől-köm magamtól s támogatásomat örökre megvonom e göléd kormánytól, mely a szabad polgárok kiszípolázását tette feladatává.

Mert a mi sok, az végre is sok, polgártársaim. Az ember állja egy bizonyos ideig a szekatúrát, de utóljára is egyszer csak bekövetkezik az az állapot, a mikor nem megy tovább. Nálam immáron bekövetkezett.

A mult eszendő végével ugyanis, ott-hagyván állomáomat a miniszteriumban, (Baross alatt dolgoztam), átvetttem az apám-tól a gazdaságot. Valami szányszóvalyan hold az egész birtok s erre is ötezer forint köl-losón van betáblázva a helybeli takarékpénz-tár részére. Zabot meg lucernát akartam természetien katonai családok; alapos remé-nyekkel biztatván az iránt, hogy országos képviselőnk protekcziójával ószi. termésé-ment belifelháthatom az armádiánk.

Február kilencedikén egy rojtos nád-rágu, borzas fiatal ember állított be hozsám, azon határozott kijelentéssel, hogy ő Menyhárt Kamil városi adóvégrehajtó. Örültem a szerencsének, tudtomra adta, hogy százharminckét forint huszonhat krajczárynyi adótarthatásom ügyében ohaj-totta: tisztelgetni tenni s ezennel felszólít,

hogy a pénzt mielőbb vigyem be az adóhi-vatalba.

— Meglessz, barátom, meglessz! — mondtam neki leereszkedőleg.

Tekintetbe véve azonban, hogy ószi, meglevő pénzeszkömet beruházásokra kel-tt fordítanom, könnyen fölfogható, hogy az adóhivatal, a közaljövőben nem keres-tem föl.

Márczius tizenharmadán — a mikor éppen a véderőttörvényjavaslat ügyében mondtott ellenzéki beszédek felett beozan-kodtam — ismét megjelent Menyhárt Ka-mill adóvégrehajtó s egy intim ismerős fesz-telen mosolyával dörvözött.

Egy kupleza cognac kitérítése után, a vidám fickó, a kinek késeiője piszkosabb volt, mint valaha, valogatott irodalmi kifeje-zésekben tudtomra adta, hogy a százhar-minckét forint huszonhat krajczár ügyében ezennel a másodfoku megintés jótéteményé-ben részesített.

Kedélyes válvöröggetések közt becsátot-tam utjára a derék fiatal embert, mosolyog-va mókák felett, a melynek voltaképpen az ellenzéki voksokuk dukálnának. Arra, hogy a dolog komoly is lehet, még álmalmban sem gondoltam.

Aprilis huszonnyolcadikán Menyhárt Kamil másodmagával tette nálam tisztelget. Társa egy ötven év körüli szürke vászon-ruhába öltözött, komoly ur volt, a ki egy terjedelmes esernyőt hordott szelid melan-chollával a kezében.

Ez az ur — tres órában koporsócsi-náló — a városi beosztás volt, a ki szomorú revignaszióval halgatta végig, a mikor Menyhárt Kamil harmadfokúlag is megintett, komoly felszólítást intézvén hozzám az iránt, hogy a pénzt „okvetetlenül“ bevigyem az adóhivatalba.

Boos Ambrus (a becsás) a viruló má-jusban másodszor is megjelent, ugyanabban a szürke vászorosítzetben, ám sokkal biz-tosabb fellépéssel, tökéletesen kibombol-kozva ama szigorú tartózkodásból, mely a mult alkalommal jellemezte. Menyhárt Ka-mill felszólítására ugyanis a komoly férfiú

különböző arezfintorgatások közt kopogtatta meg két fényezett díó-szekényemet s az ősi butorok e tisztas maradekát nyomorult tizenhat forintra taksálta. Megbecsült ezen kívül két ágyat, kihuzható kerek asztalt, egy mozdó szekrényt, tizennegy képet két ágyi felszerelést, egy kisoin kartya-asztalt s különböző konyhai edényeket. Mindeme különböző tárgyak földi értékét eszázhatven forintban volt szives megállapítani.

Menyhárt Kamil ezuttal siri hangon adta tudomásomra, hogy a szoba- és kony-habeli felszereléseket lefoglalta s eltávozásá-kor, nagyuri leereszkedésel, hatalmasan megráta a jobbotam.

Am mindes még hagyján. De tegnap, május harminczegyedikén, két, végegyen-gülésben szenvedő ló állott meg a lakásom előtt, keserves fáradsalmak közt ozipeltem maguk után egy hosszú létras kocsiat, a melynek tetejéről Menyhárt Kamil és a r-kezd Csuka Estvány, városi hajtu vidám életkedvvel ugrának s gyaró földgömbünk fölfelétére.

A vérszomjas közeg ezuttal nem mélt-atott kéznnyújtásra, hanem illő távolból azon tiszteletteljes kérdést intézte hozzám, vajjon a többször nevezett százharminckét forint huszonhat krajczárt hajlandó vagyok-e azonnal letizetni?

Nemleges válaszomra két pőcsa szó nek-ül ragadta meg butoraimat s misillett vé-rem majd osaknem megdermedt a rémül-letől, az ószi ingóságokat felrakták a szekékre.

Ama figyelemtetés, hogy a kormány-párt tántorithatlan hive vagyok, mitsem használt s ágyaimat, szekrényeimet, sőt mi több, vánkosaimat is, galád erőszakkal ozi-pelték el a vad pribékek, e nyomorult kor-mány közegét.

Mivel végre is, tisztelt polgártársaim, rut dolog az, ha Tisza Kálmán elárulja az országot, ám ez az árulás micsoda semm-i ség ahhoz a gyilkossághoz képest, a mikor az ember vánkosait elcipelik? Véres ellen-zéki v zerekkék, sőt a vánkosoknak theo-

riában való elhurozólása már több iz-ében derítették édes mosolyra; ám ez az a tény, hogy most már az én vánkosaimra is rákerült a sor, ez fölforgatta a vé-remet.

Mert az a körülmény, hogy az ellen-zéki voksok vánkosait elcipelik, egyszerűen, természetes dolog; ám az, hogy a buzgó kormánypartti kortések fejealól is kihuzkod-ják a tollas párnát; nemcsak orredeti, de vérlázító is egyuttal.

A taktikát, az elvek szögze akasztását, sőt a közönséges kormányban való bűnré-szséget szivesen megbocsátanom Tisz Kál-mánnak, de azt, hogy kormánypartti sza-vazó létemre, ősi butoraimat elszállította, ezt még a jó isten sem fogja neki megboc-sátani.

A hazát ugyanis — ha már éppen meg kell lenni — adja el(persze csak theo-riában) ez a köszivő férfi; de az én vánkosaimat s az én butoraimat bizony ne adja el, mert ebben nem értem a tréfát.

— De ezen gyilkos merényleten kívül, melynek szegény áldozata én vagyok, még egy dolog van, a mi a legnagyobb mérték-ben elkeserít.

B-ross Gábor ő exoellenciája ugyanis a mi vármegyénket is megreformálta s Székely Arthur gróft, a megye régi főispán-ját, nyugalomba küldvén, helyébe Barka Dező, országgyűlési képviselőt nevelte ki a vármegye fejévé.

Mielőtt a hivatalos installáció megtar-tódna, a méltóságos ur, a ki a vármegyei viszonyokat még eddigéig nem ismeri, a mult hét folyamán mintegy inkognitóban, megjelent a székvárosban.

A vasuti állomásnál, a hol az alispán vezetése mellett a megye legfőbb celebritá-sait megjelentek (Kedháthy bátyánk, az alispán, díszmagyarban), kedélyes diskurzus közt telt az idő addig, a míg a budapesti gyorvornat megérkezett.

Háron óra huszonnéket perczkor, a mi-kor a vonat a pályaudvarba robogott, az egész deputáció össagegyült az egyetlen csitromsárga waggon elé, melyet a lokomo-

tív magával czevelt, az első osztályu ku-pében azonban ki sem volt más, mint egy öreg, töpörödött generális, a ki érdeklődve tekintett ki a perronra.

— O méltóság nem jött meg! mondá a vicziapány bosszankodva.

Már épen távozni akartak, a mikor odébb, egy másodosztályu coupé ajtó-jában egy magas, sztrkeruhás alak tnt a szem-ükbe, a ki, egy apró utazó-táskával a ke-zében, kiváncsian nézte a küldöttséget.

— Onok a főispánt várják, uraim? kérdé Gerencsy Ánrédtól, a főjegyzőtől.

— Azt?

— Akkor örvendek, mert én vagyok az. Köszönöm uraim, hogy kifáradtak.

A küldöttségben meghült a vér. Ho-gyan! Ez volna a főispán! A ki másodosz-tályu coupéban utazik, akár a legutolsó pa-mutygár utazó ügyneke s sztrke ruhát visel, mikor a székvárosba megérkezik? Ez az igénytelen, polgári ábrázatu főispán, a ki maga hordja a készitaskáját s még osak nem is rácsol, a hogy a főispáni konvenziók megkivánják? Ejj, hiszen ez az állapot vérlázító!

— O méltóságához volna szerenosénk? mondá az alispán kétélkedve.

— Igen, igen, én vagyok az, ha mon-dom! felelé a főispán mosolyogva. — De onok helytelenül tették, hogy ilyen ünnepe-lyesen fogadnak, holott világszerte meg-írtam, hogy inkognitóban kívánok meg-jelenni.

Savanyu ábrásattal indult meg a kül-döttség a kijáras felé, a hol vigan ficzán-koltak a város pompás lovai, melyeknek az új főispánt be kelle szállítaniok a városba. Nevetéségek szinben tnt föl, a hogy a pom-pás díszkocsin, a kardos, barsonyba öltözött vicziapány jobbján ez a sztrke, piros fértu foglalt helyet, a ki még méh-szűt vándortárnának is tuluságosan egyszerű volna.

A következő napon alaposan megbé-szítették a beiktatás minden részletét, mi-közben az új főispán egyre a legna-gyobb egyszerűséget és takarékoságot vjanította.

mint a francziákat. Az előadásban ott voltak a többiek közt Lessepé, Delibes és Massenet is.

Német tisztek a párisi kiállításon. A német császárné nem engedte meg a porosz tiszteknek a párisi kiállítás meglátogatását. E parancs folytán a kiállításon tartózkodó tisztek azonnal elutaztak Párisból.

NAPTAR.

Julius 11. Csütörtök. Róm. kath. naptár: Pius p. vt. Prot. naptár: Pius Görög-ortodox naptár: Péter és Pál. Nap két 4 óra 10 percek, nyugászik 7 óra 55 percek.

Julius 12. Aradmegyei közgyűlési bizottságának ülése délelőtt 9 órakor.

Julius 13. Tánctáncmulatság a ligetben a siketnemesiskola javára.

Julius 14. Az első aradi önk. polg. tüszölök júliusa a császi erdőben.

Julius 17. Ekdüztzéki tárgyalás Mikulcszka Virgíli székességi lakos ellen az aradi sajtóbizottság délelőtt 9 órakor.

Julius 29. A dobrossani dalárdák érkeése Aradra délelőtt 11 óra 30 percek. Este 8 órakor hangverseny és táncmulatság a városi ligeti vendéglőben.

Julius 29. Aradmegyei érnegyedesi közgyűlése délelőtt 9 órakor.

Julius 31. Ekdüztzéki tárgyalás Baroiannu János temesvári hírlapíró ellen az aradi sajtóbizottság délelőtt 9 órakor.

A „Közlöny Egyesület” könyvtára (Szabadság-ter 1 sz.) a közönségnek rendelkezésére áll keddén és szombaton 10-4 a pénteken 11-12 óra között.

Az

„ARADI KÖZLÖNY”.

(Megjelen mindennap.)

Előfizetési feltételei.

Helyben házhöz hordva:

Egy évre	12 frt - kr
Fél évre	6 " "
Negyed évre	3 " "
Egy hóra	1 " "

Vidékre szétküldve:

Egy évre	14 frt - kr
Fél évre	7 " "
Negyed évre	3 " 50 "
Egy hóra	1 " 20 "

HIREK.

ARAD ÉS VIDEKE

Előkelő vendégei voltak tegnap Aradnak, a kik jórészt nálunk fogtak időzni ma is. A vendégek: Kállay Zoltán miniszteri biztos, Janosovits Pál békésmegyei alispán, Széi Akos nagy-laki, Juth Gyula makói országgyűlési képviselő, Gluzsek Gyula, a mezőhegyesi állami ménesbirtok igazgatója Kristóffy József eszénvárosi bíró, továbbá több tekintélyes birtokos, kik az arad-mezőhegyesi élővízcsatorna engedélyezési tárgyában folyó értekezlet miatt keresték fel városunkat.

„Kanyarodás az ellenzékhez” cím alatt ma egy jóízű humorral mulattató társulat közölt a „Pesti Hírlap” után, jellemző szatirajként az itt-ott feltűnő típusoknak, minők nagy részét alkotják az ugynevezett „ellenzéki” fenyegetéseknek és egrázó hangu korteseinek.

Az arad-mezőhegyesi élővízcsatorna engedélyezési tárgyalása tegnap délelőtt 9 órakor ismét megkezdődött Aradmegyei székfőnöknek nagytérben. Oriási, farsasltó ez a munka. Anyi érdekelt fél kívánalmát meghallgatni, itéli benne, melyik a jogos és melyik nem bir alappal, mit teljesíthet a kérvényező mezőhegyesi állami ménesbirtok és mit nem, — olyan dolog, mely a legjobban organizált szakbizottságok is jól megköznöz. Az élénk hangulatu ülést Ormos Péter alispán vezette nagy bölcsességgel, tapintattal és türelemmel. Pedig ugyancsak volt mit hallgatni, még panasz is önmaga ellen, hogy a miniszter reá és nem a jobban érdekelt osanádi alispánra bízta a csatorna engedélyezése körüli eljárást. Sietett is visszavágni a mi kedélyes alispánunk, hogy hát ő szivesen átengedné ezt a terhet osanádmegei kollégájának, de ha már rá bízta a miniszter ezt a tiszteletet, igyekezzenek megnyugodni a d ítéletében, a mely igazságos és méltányos lesz minden igényvel szembe. Még is éljenesték hosszasan ezért a kijelentésért. A tegnapi nap jegyzőkönyvek felvételével telte el. Minden érdekelt megye, város, község, társulat és magánbirtokos elsorolta a maga kívánalmait, melyeket Szathmáry Gyula, a megye hasonlítottatlan buzgalma főjegyzője sajtókezelővel tett fel és itt szakadatlanul a lehető legnagyobb gyorsasággal határozás órán keresztül, pihenés nélkül, miután az értekezlet csak délután 3 órakor szakította félbe az alispán. De még nem tárgyaltak le mindent. Ma délelőtt 9 órakor tovább folyik az értekezlet, melyről lapunk más rovatában bő tudósítást adunk. Tegnap ülése után a jelen voltak nagy-része az alispánnal s a főjegyzővel együtt a „Fehér Kereszt”-be ment, hol kedélyes bankett mellett igyekeztek kiphínni a hosszú és izgalmas értekezlet fáradalmait.

Lócs Rezső, aradi kir. adófelügyelő, kiről lapunk tegnapi számában írtuk, hogy nyugalmomba fog vonulni, csak a kugyaa megváltik a s adóhivatalt vesztésével, még pedig rövid

idő alatt. Lócs nyugalmastatás saját kérelmére történik. Ugyanis ki akarta a kormány nevezni pénzügyigazgatóvá más városba, de ő nem akar távozni Aradról, hol megszokta a polgárság szeretete környezel, inkább nyugalmomba lép, hogy köztünk maradhasson. A mint örülünk ezen, úgy sajnáljuk, hogy a jeles és tapintatos esakérfü állását megválti. Lócs Rezső 1883. óta adófelügyelő Aradon s ezen idő alatt a legnagyobb elismerésben és tiszteletben részesült, a mit méltán kivívott nemcsak mint hivatalnok, hanem mint polgár is. 1878-tól a fent említett évig ugyancsak Aradon tükára volt az sdóhivatalnak. Mint biztos forrásból értesítünk, utódja Krausz József sopronyi pénzügyigazgatósi helyettes igazgató lesz.

Városi közgyűlés. Aradváros köztörvényhatósági bizottsága tegnap délután 5 órakor kezdte meg júliusi közgyűlését, a melyen csak kilencz ügyt tárgyalt le, ezek közt a fogyasztási cikkekre, húsra, borra, sörre, osz.orra kivetendő pótdót, melye meg is szavazott. A közgyűlés ma délután 5 órakor folytatták.

A zóna-tarifa és az arad-csanádi vasutak. A zóna-tarifa, a magyar kir. áll. lamvasutak ez olcsó díjszabása hatással van az arad-csanádi egyesült vasutakra is, melynek érdemes igazgatósága ugyanis, mint biztos forrásból értesítünk, elhatározta, hogy a maga vonalain szintén mérsékelte a menetjegyek árát s a b me g. Udvözöljük e lépésért vicznális vasutunkat, a mely minden alkalommal megmutatja, hogy a közönség érdekeit tartja maga előtt s annak igényeit lehetőleg kielégíti.

A gáji orvos. Fábián László (őispán a gáji kerületi orvosi állásra Horváth János dévái gyakorló orvost nevezte ki a négy kandidát közül.

Milyen lesz a termés? Paulisról írják lapunknak, hogy ezen helyeken, hol fillokozera pusztit, az idén csak fél termés várható. Elég szomorú ez a sajtóbiztosokra.

Az aradi vadász egyület választmánya felhívja mindazokat, kik a folyó évi augusztus hó 1-től egy évre az aradi határ területén törvények és szabályok szerint gyakorlandó vadászhatas végett magukat egy-letli évdíjas tagokul felvétetni óhajtják, hogy ebbeli kívánásukat az egylet választmányához ozimezve, július hó 25-ig az egyletli pénztárnoknál, Szontagh Gyulánál (Atzél Péter-utca 3.) írásban bejelenteni sziveskedjenek, mire a választmány határozatáról értesítetni fognak.

A temesvári félmillios húzashoz bizonyos oldalról Aradnak is van köze. Ere névre írják Budapestről a következőket: A bécsi lapok szerint Farkas s Menyhértnek hírvák az a szerenéses lutzit, ki állítólag 480 000 forint nyert a legutóbbi temesvári húzáson. Farkas június 8-ka óta a „Hotel de France”-ban lakik a Schottenringben, hol budapesti félszázalékosnak írta be magát. A p ó s a Aradon ü g y v é d é s B o g d á n y G r e g e l y n e k h í v j á k. A szerenéses nyerőnek nincs állandó lakása; legutóbb azonban Budapesten tartózkodott. Körülbelül 32 éves, nő, két gyermeke van. Igen egyszerűen él s a nagy nyereségre sem változtatta meg eddigi életmódját. Magyar emberrel, s különösen birtelen megdagadott arról levén szó, a bécsiék nem mulasztják el holmi bárgyuságokat ráfogni Farkasra, hogy mint akart apró bankót nagyra fölváltani, s az menyiny szaladgálásba került, ami azonban nem fogja őt megakadályozni a kellemes félmillió élvezetében.

Az esetről különben meglepő hír érkezik Temesvárról. E hír a félmillios nyeresemre vonatkozik s a következők táviratban közlik: „Egyik helybeli napilap a temesvári félmillios lotto-nyeresemre vonatkozólag szenzációsi leleplezést közöl. E szerint a szombati húzásnál a Gizella-fürvadász gondnoka által kijelölt, Nikifor Gyula nevű árvalát a húzású teremből elküldték a szaladgáló gyűgyel, hogy a számokat esztaltal kivételesen más fogja húzni. A gyermek felvette a szokásos két forint díjat s tény legn m ő h u z o t t. Vajon b u n ő s ő s z e z e t t a z a g o n d a t l a n s á g v a g y v é l e t l e n f o r g o f e n n, e d d i g n i n o s k i d e r i t v e. A nyeresémi kifutés állítólag be-tíltatott.

Születtek, meghaltak. Ritka jó eredményt mutat fel Aradváros múlt heti népmozgalmi kimutatása. E szerint született 27 csecsemő (15 fiú, — 12 leánygyermek), elhalt a város lakosságából 17 egyén (10 fiú, 7 nőnemű). A születések évi arányszáma 35.7, a halálosoké 22.4 pro mille.

Az elhalasztott jogász-júliáriusa vonatkozólag a következő hivatalos jelentést tettük: V e g z é s 1589/1889. Az 1887. évi jogász júliárius elmaradása miatt az aradi legzebb hólygek által az aradi jogász ifjuság ellen indított sommás eljárás következtében 1888. évi február hó 18-án megtartott peres ügyen piknik alkalmával a hajnali itéletelherdés császársá alatt a legzebb bíróság ha aronitilag kimondotta ugyan, hogy: „Sohi sem halunk meg!”, de feltétellel tüzte ki az évenkinti júliárius megtartását s arra 1889. évben határnapul július 6-ikat tüzte: Miatán pedig ezen feltételnek folyó évbén a jogász ifjuság nem felelt meg, — az aradi legzebb hólygek perújításával élve, annak az 1888. évi LIV. t. c. 197. §-a rendelkezéséhez képest a „Pohl szálloda” nagytérben való tárgyalására 1890.

évi február hó 21. napján a p a j a k i t t e z e t i k, s arra az aradi jogász ifjuság a legzebb hólygek előtti kegyezettség terhe mellett megidézettik. Kelt Aradon, 1889. évi július hó 9-án. A s a r a d i l e g z e b b h ó l y g e k b í r ó s á g a.

Ertesítők. A piskitelepi alsó-fokú ipariszkola második érettségije az 1888-9 iskolai évről — oszimel értesítőt kaptunk, melyet a gondnokság ad ki. Az értesítőben J a n o s ó E r n ő p l e b a n o s tollából praktikus czikk olvasható az iparielölök vallás-erkölcsi oktatásáról. Aztán jön a szokott értesítői rész, a f. l y e g e t, tanári kar, statisztika stb. Az iskola három osztályát 34 növendék hallgatta, a gépész vizgára képesítő esti tanfolyamot pedig, melyet S t i l l e r A l a j o s magy. kir. áll. m v u s u t i m ű v e z t ő i o k t a t o t t, 39.

Virágküllés. Ismét egy anygallal több van az égbén: P a n a j o t h J o l a n k a kisasszony, P a n a j o t h L á s z l ó l i p p a köz. jegyző leánya, élete 18. évében. rövid sz. n v e d é s t a n j o b b l e t r e s z e n d e r t. Elhunytát annyian gyászolják, a h a n y a n ismerték az igaz és bájos természetét. T e m e z e t e g n a p d é l u t á n 5 ó r a k o r, a l i p p a l a k o s s á g m e l y r e z s z v e t e k ö z t m e n t v e g b e.

TÖRVÉNYSZEKI CSARNOK

A lázító román pap felmentése.

Szathmár, július 9. A laczfalusi lázító pap, L u k á c s L á s z l ó d r. bűnperében az idevaló királyi törvényszék ma délelőtt kilencz órakor hirdette ki az í t é l e t e t, melynek értelmében a v á d l o t t L u k á c s L á s z l ó f e l m e n t e t t. A közönség roppant feszültéggel várta az ítéletet, a terem jóval a kitűzött idő előtt szorongásig megtelt érdeklődőkkel.

Az ítélet egész terjedelmében így szól:

„Ő felsége a király nevében a szatmár-németi kir. törvényszék ígatással vádolt L u k á c s L á s z l ó d r. laczfalvi görög kath. lelkész elleni bűntudgyben a vád és védelem meghallgatása után az alulirt napon és helyben tartott nyilvános ülésben következőleg ítélt: v á d l o t t L u k á c s L á s z l ó d r. laczfalvi görög kath. lelkész a b t k. 172-ik szakaszában ütközös igazgatás vétségének vádjá s k ö v e t k e z m é n y e t e r h e a l u l f e l m e n t e t i k s 375 f r t s 17 k r a j e z á r t t e v ő v i z g a l t a t k ö l t s e g e t a b ű n v á d i á l t a l á n y t e r h e r e e l s z á m o l n i r e n d e l i s 22 ű g y z a m u i r a t o k a t h e l y b e l i v á r o s i h a t ó s á g h o z e z e n í t e l e t j o g e r ő r e e m l e k e d e s e v e l v i z s z a k l e n d i h a t á r o z a s a.

Indokolás: az ügyiratokhoz 158 sz. alatt román nyelvű eredeti és hiteles magyar fordításban is esatolt jegyzőkönyv szerint 1887. június 9-én Girotóttfaluban egy magat ugynevezett választó értekezlet tartatott, melyben vádolt dr. Lukács László és társ Berénde Elek színeváljalj görög kath. lelkész, mint előzőleg a nagysebzeni román értekezlet küldöttjei a tanácskozás eredményéről beszámolóndók voltak, a bekövetkező képviselő választásra vonatkozó a román ajku lakosság magatartásának ott megállapodásához képest kívánatos irányt szabni. Ezen értekezleten a hit alatt kihallgatott Pap Zsigmond, idősb Lipták József, Roth Mátyás, Petrái Irma, Duma László, ifj. Lipták József és Herschikovics József tanuknak, valamint néhai Thoma János tanuak jó részben egyező vallomásaik szerint dr. Lukács László vádolt, melyben következők kifejezésekkel élt: a magyarok által a románok elnyomatnak, a kik panaszokkal hiába fordulnak orvoslás végett a hatóságokhoz, hol egyik hivatalnok a másiktól kérdi, mit akar ez a „Wal-lach-hund”, veszesen a „bűdös oláh”, elutasítottak Egyházi szent helyeinkre is betolákolnak, egyházi törvényeinket lábbal tiporják; a hivatalokból kizaratunk, a kik köztünk hivatalt viselnek, azok az elvetemültek elveremlítői, kik saját filléreink, saját véreinket adják el, az ország háztársi költségeit mi fedezzük s nyelünk; n v e l ű n k é r t e z i n e k n e m a k a r n a k, t ű n k r o m á n n y e l v ű b e a d v á n y o k a t e l n e m f o g a d n a k. A miniszter bár megígérte, még sem nyujt orvoslást értebelmeinkre.

Legszentebb törvényeinkben megátolnak nönk szemleli teljesre ere irányuló egyesületet lélesíteni ndm engedtetett meg, hanem a sérelmekben é. törvénytelenségekben határ ne ismerő megye hatósága rendelkezett b o t t k i, h o g y e n e k m ű k ö d e s e g o t t a l t k m e g. E g y e s ű l e t e k l a k u l t a t m i n t a z E m k e é s S z e c h e n y i t á r s u l a t, h o g y n y e l ű n k, n e m z e t i e g t ű n k é s v a l l a s u n k t o l k i f o r g a t t a s u n k, k u l t u r a d ó k a t a d n a k r e a n k, a b b o l m e g v a s á r o l n i i g y e k e z n e k t a n i t ó k a t, d e e l j o n a z i d ő, m i d ű n m i i s é l e t j e l t a d u u k m a g u n k r o l é s t e n n i f o g u n k.

Ezen beszédnek oly hatása volt, hogy az addig együtt békésen élt magyar és román lakosság most egymás iránt bizalmatlan.

Vádolt Lukács László bár a mondott kifejezéseket tagadja, annyit még maga elismer, hogy a kérdéses értekezleten a tanuk által említett némely kérdésekről valóban szólt, de nem oly értelemben, mint a mind ő értelmezést tanuk a vallomásaikban erre névre visszaadni kívánának. A girótóttfalusi felvett és ügyiratokhoz esatolt jegyzőkönyv szintén magában foglalja a vádolt beszédét, jóllehet, hogy ezt az szelidebb alakban látszik visszatükrözni és odamutat hogy vádolt a közönséget a nagysebzeni értekezlet megállapodása szerint a képviselőválasztástól kívánta volna visszataranni, mindezek vádoltjánk nyugtalan természetéről és szerepléséről bizonyítékok képeznek és ha bár a magyar nyelvet jól értő vádoltoknak a vele együtt némely ta-

nuknak a végtárgyalás alkalmával tansított azon magatartása, hogy a magyar állam hivatalos nyelven beszélni többszörös figyelemre méltó dacára is megtagadták, a magyar nemzet és nyelve iránti rokonszenv nem tnik is ki, de még ezek által a b t k 172. szakaszában minősített igaztási vétség elkövetése teljesen igazolva nem találhatatik, mert a védelem részéről hivatott Berénde Elek, Lupán Miklós, Brebán Abrahám, Pap Elek, Ljubán Athanasz, Babán Vasul, Andrejka Danila, Murg Onutz és Dobay János tanuknak a kihallgatás és a végtárgyalás alkalmával megmondott szintén hit alatti vallomása szerint a terhelő tanuk vallomásától eltérőleg semmi oly sértő kifejezés nem volt a vádolt beszédében, mely miatt ellene az igaztás véteége megállapíthatott volna.

Mint hogy tehát a terhelő tanuk számát a mentő tanu számaránya a vádbeli cselekményekre nézve meghaladván, a tanuvallomások vádolt tagadásával szemben kellő bizonyítékot nem nyujtanak, s mint hogy a girótóttfalusi román értekezlet jegyzőkönyvének tartalma nem foglal magában olyat, melyből a vádbeli cselekménynek elkövetése bebizonyítottan volna tekinthető, azon gyanukok, melyek terhelő tanuk vallomásából meríthetők, magukban véve a vádolt megbüntetésére még alapul nem vétethetnek.

Az ülés rendkívül feszült hangulatban folyt le. Elnök remegő hangon olvasta fel az ítéletet, a vádolt pedig kétség és remény között hallgatta azt. Annál a kifejezésnél: f e l m e n t e t t a v á d l o t t i g a z m e g h a t o t t a g t o l i n d i t v a m e l y e n m e g h a j o l t m e g i n d u l a s á n k b e n s ő j e l e t n e m v o l t k é p e s v i z s z a f o j t a n i.

Az ítélet felolvasása után az elnök ama kérdésre: M e g n y u g s z i k - e a z í t é l e t b e n ? a v á d l o t t k i t ű n ő m a g y a r a g g a l, l e l k e s t ű l e n k ö v e t k e z ő k e t m o n d á: „T e k i n t e t e s k i r á l y i t ö r v é n y s z ó k l N e m o s a k h o g y m e g n y u g s z o m, h a n e m e h á r o m o h a j t á s o m n a k a d o k k i f e j z e s t: E l j e n a k i r á l y! E l j e n a h a z a! E l j e n a m a g y a r - r o m á n t e s t v é r i s é g!”

A meghatottságtól és elérzékenyüléstől alig volt képes kimondani utolsó szavait. Hasonló érzelm vett erőt az egész hallgatóság s lelkesülten visszhangozta az éjlett.

B ő s z ö r m é n y i J o z s e f d r. k i r. algyűlés felelőjét jelentet. be. A v á d ő e l l o r b e n a t á r g y a l á s f o l y a m a n k é t i z b e n b e, j e l e n t e t t s e m m i s e g i p a n a z á t v i z s z a v o n t a.

Az elnök néhány szót intézett ezután még a vádolthoz, arra figyelmeztetvén őt, hogy merítsen tanusagot abból a körülmenyéből, hogy a törvényszék tagjai az igazság érdekében megtagadják érselemeket s legyen igaz fia magyar hazáknak. Jövöben bizonyítsa be, hogy okult a jelen esetből. Az elnök ezután a közönség példás magatartásáért köszönetet mondott. A székra menő hallgatóság a törvényszéket éltetve ozlalt szét. A főváros és helybeli sajtó képviselői az ülés után az elnökkel tisztelegtek, megköszönvén neki az irántuk tanusított kiváló figyelmet.

KÖZGAZDASÁG.

VEGESY KÖZLEMÉNYEK.

Uj személydíjszabás életbeléptetése. Folyó évi augusztus 1-én a m. kir. áll. m v u s u t a k v o n a l a i n d e r t e a z á l l a m o s i t o t t m a g y a r n y u z t i v a s u t m a g y a r v o n a l r e z s z é t, t o v á b b á a z á l l a m i k e z e l é s b e v e t t b u d a p e s t - p e s t i v a s u t a t i s) a s z e m é l y e k p o d g y a z á s é s a p o d g y a z á s g y a n á n t t o v á b b i t a n d ó k u t y á k s z á l l i t á s a r a u j d i j s z a b á s é p é l t e b e, m e l y a l t a f e n t e m i t e t t v a s u t a k o n j e l e n j e r v é n y e s s z e m é l y - d i j s z a b á s o k a h o z z á t a r t o z ó ö s z e s d i j s z a b á s i p ö t l e k k e k k e l e g y ű t t h a t á l y o n k i v ű l h e l y e z t e t t e k. E z e n u j d i j s z a b á s m e l y e n k t a r t a l m a m á r t ö b b i z b e n i s m e r t e t e t t — j u l i u s h ó 15-é t o l k e z d v a m. m. áll. m v u s u t a k d i j s z a b á s i o s t á l y á b a n k i r. áll. m v u s u t a k d i j s z a b á s i o s t á l y á b a n k a p h a t ó é s a z a m i l t e t v a s u t ö s z e s á l l o m á s i v a l m i n t v a l m e n y m i m e n e t j e g y i r o d a u t á n m e g r e n d e l t e t k. E z e n u j s z e m é l y d i j - b a s é l t e l e p t e t e s n a p j á t o l k e z d v e h a t á b a n k i v ű l h e l y e z t e t t e k a m e n e t t ű r t i j e g y e k a n a g y o b b v á r o s o k é s a z o k k ö r n y é k e k ö z t i f o r g a l o m b a n f e n n l é v ő 20 d a r a b j e g y e t t a r t a l m a z ó j e g y f ű z e t e k a m á r ö s z e s a l l i t o t t m a g y a r k ö r t a z á s i j e g y e k é s v e g r e a m. é. m. j u l i u s h ó 15-é t o l é r v é n y e s f ű r d ő d i j s z a b a s a n a n k f o l y ó é v i m a j u s h ó 15-t o l é r v é n y e s l. p ö t l e k e. M e g j e g y e z t e t i k e g y u t t a l, h o g y a m. g y. k i r. áll. m v u s u t a k v o n a l a i n f e n t e m i t e t t n a p t o l k e z d v e a z u j s z e m é l y d i j s z a b á s t e l e t i n e k m e g f e l e l d e n a z á l t a n o s k ö r n t i j e g y e k i s v a l t o z n i f o g n a k. F i g y e l m e z t e t j ű k e z a l k a l m a t a t. a t. u t a z k ö z ö n s e g e t, h o g y a f o l y ó é v i a u g u s t u s h ó 1-je e l ő t t m á r v á l t o t t e o s a k a z o d a u t s z á r a h a s n á l t m e n e t t ű r t i f ű r d ő v a d j a g y e k é s k ö r t a z á s i j e g y e k a k i a d a s u k k o r é r v é n y o n a l l o t t h a t a r o z m a n y o k v a l t o z t a t a n f e n t a r t a s á v a l v i z s z u t a z á s a r a f e n t i h a t á r i d ű n t i s é r v é n y e s e k f o g n a k m a r a d n i, o l y k e p p e n a z o n b a n, h o g y a m e n n y i b e n e z e n j e g y e k á r a é s a u g u s t u s 1-é n é l t e b e l e p t e t e n d ő u j d i j s z a b á s s z e r i n t m e n e t t ű r t i k ö z ű t e t e g k ű l ö n b ö z e t e k m u t a t k o z n a n k, e z e n k ű l ö n b ö z e t e k m e g, i l l e t v e v i z s z a t a r t e t e s e m a z u t a s t o l, s e m a v a u t o l n e m l e s s k ö v e t e l t e t ő. V e g r e m e g m e g j e g y e z t e t j ű k, h o g y a f o l y ó é v v e g r e j e r v é n y e s u t i e r t é k j e g y f ű z e t e k a l a p j á n a z a u g u s t u s h ó 1-t o l t a v a r o s i g i f o r g a l o m b a n é l t e b e l é p ű j j e g y e k i s l e s z a n k

válthatók továbbá, hogy a 20 darabból álló jegyfűzetek és éves bérleti jegyek az érvényességi időtartamukon belül használhatók.

— Szees-üzlet. —

(Julius 10.)

(B.) „Szees.” Készár nagyban 49.—49.25, kicsinyben 49.75, hordó nélkül pr. 100 Liter %, 35 frt fogyasztási adóval.

— Budapesti gabnátörzede. —

(Julius 10.)

Gyenge kínalt, korlátozt vételkedv. Forgalom 12000 mm. Oszti buza 8.06—07. Juniusi 5.21—23, Oszti árpa 5.78—79

Hivatalos árlolyan

a budapesti áru- és érték társadón 1889. év július hó 10-én,

Magyar aranyárúradék 4. sz.	101.15
magyar papírárúradék 5.	95.36
magyar vasúti kölsön	145.—
magyar keleti vasúti államkötény	200.—
magyar keleti vasúti államkötény 2. kib.	—
magyar keleti vasúti államkötény 3. kib.	112.25
magyar földterhormentési kötv. árúradék	105.—
magyar földterhormentési kötv. árúradék	105.—
Temes-bánfői földterhormentési kötv. ár.	105.—
Temes-bánfői földterhormentési kötv. ár.	105.—
Erdélyi földterhormentési kötvény	105.—
orvát-szlavon földterhormentési kötvény	105.—
Magyar szőlőtermesztési kötvény	100.—
Magyar nyeresémi-sorsjegy kölsön	141.50
Tiszvártölgyes és szegedi sorsjegy	126.50
Osztrák járadék papírban	88.75
Osztrák járadék ezüsten	4.50
Osztrák járadék aranyban	109.75
1860-iki osztrák államorsjegy	141.50
Osztrák-magyar bankrészesvény	905.—
Magyar hitelbankrészesvény	815.25
Osztrák hitelintézet részvény	802.40
Cs. é. ki. arany	5.92
20 frankos arany (Napoleo idor)	8.44
Német birodalmi márká	58.25
London	119.30
20 márkás arany	115.6

Hindy Árpád felelő szerkesztő távollétében, a szerkesztésért felelős: TORÓS TIVADAR.

NYILTÉR Alkalmi vásárlás.

Probst Károly és Társai

Aradon, Atzél Péter-utca 2. sz.

A nagyérdemű közönséget tisztelettel tudósítjuk, hogy az idény előhaladtával: július és augusztus hóban rendkívül le-szállítva, igen jutányosan árusítjuk a következő cikkeket:

Divat- és fekete kelméket,

simá, csikos selymeket,

